

имъ сж тъй мило помагали, за да придобиятъ свободата си, а слѣдъ това били изоставени въ робството отъ тѣхъ, безъ да имъ се притекатъ на помощъ.

Селимински насочва стрѣлитъ си най-вече противъ оржидията на гръцката патриаршия и на Фенера, които обрисова съ редица типични факти, като изтъква всичката имъ подла душа и коварна роля. Характерно е, какъ Селимински не е билъ обладанъ отъ елински духъ, като е живѣлъ и като се е въпитавалъ между гръцка срѣда, като си е служилъ дори съ гръцкия литературенъ езикъ и като се е борилъ за гръцката свобода. Напротивъ, нищо не му е попрѣчило да проучи дълбоко пагубното влияние на гръцкото духовенство, което се е осланяло на българското невѣжество и се е охранвало по най-безчестенъ начинъ. Поразителнитъ факти изъ мошеничеството на гръцкитъ черковни служители сж принудили Селимински да имъ прѣпише най-осезателни епитети. „Надмѣнността, користолюбieto и алчността, пише той, — тѣзи три главни страсти на вселенската цариградска патриаршия и на другитъ изобщо гръцки владци сж обърнали благочестието на срѣдство за снабдяване съ пари, Божия домъ на търговска кантора, божиитъ и свещени работи на срѣдства за грабежъ и прѣслѣждане...” Думата фанариотинъ, споредъ Селимински, е равна на лукавъ турски шпионинъ, прѣдатель на християнитъ, немилостивъ грабителъ, професионаленъ мошеникъ, прѣдъ по-силнитъ лакей, а прѣдъ по-долнитъ най-надмѣненъ, по съвѣсть безбоженъ, неблагочестивъ, суевѣренъ къмъ религията, лицемѣренъ къмъ всички. Селимински нарича гръцкото и фенерско духовенство „неизцѣримъ ракъ, вѣчно гибеленъ за насъ“. „Додѣто не се изкорени този плѣвелъ отъ българската земя, никакъвъ добъръ плодъ нѣма да се произведе“; а гръцкитъ монаси назовава расоносни животни, гасители на свѣтлината, приятели на мрака, безсловесни твари, които се търкалятъ въ разврата. „ . . . Висшето духовенство, продължава автора, бѣше безводенъ изворъ, въ който жадниятъ не намираше никога вода, за да уталожить нравствената си жажда. Владциитъ приличаха на облаци, гонени отъ буря, които винаги затѣмняваха народа ни съ най-дълбокъ мракъ, но никогажъ не му напояваха изсушената духовна почва, за да се произведе добъръ плодъ“. Слѣдъ като бичува злоупотрѣбението на гръцкото духовенство въ